

De grote Zombie Show

Joeri Donsu

Schrijver: Joeri Donsu
Coverontwerp: Joejoesan
ISBN: 9789402165906
© Joeri Donsu

1 Niemand gelooft me

Een psychiater is een dokter die alles weet van ziektes in je hoofd. Of beter gezegd: van ziektes in je geest. Hij doet dus ander werk dan een normale arts. Hij neemt geen temperatuur op, luistert niet naar je longen als je uitademt en geeft je geen prikken als je ingeënt moet worden. Eigenlijk doet een psychiater precies wat je in alle films op tv ziet. Hij stelt je vragen, luistert geduldig, knikt af en toe maar geeft nooit echte antwoorden. Die moet je zelf zien te vinden.

Mijn moeder zegt dat meneer Peters, mijn psychiater dus, me helpt om alles op een rijtje te zetten. Hij geneest de ziektes in mijn hoofd. Ik denk dat mijn moeder gewoon van meneer de psychiater wil horen wat haar het beste uitkomt: dat ik gek geworden ben. Of dat ik gewoon een grote fantasie heb. Ze wil alles horen behalve de waarheid: dat alles dat ik heb verteld - na mijn terugkomst in de normale wereld - ook echt is gebeurd.

Ik kom elke vrijdagmiddag na school naar de praktijk van meneer Peters in Henderson om over mezelf te praten. De eerste keer bracht mijn moeder me, maar nu ga ik elke keer met de bus. Henderson is niet zo ver. Het ligt naast Palomino City, de plaats waar ik woon. Ik mis daarmee wel elke week de woensdagmiddag voetbaltraining, maar mijn moeder vindt dit belangrijker. Ze zegt dat praten helpt, dat meneer Peters een goede psychiater is en dat zij dat zelf heeft ervaren.

Ik vind het allemaal prima. Na wat ik allemaal heb meegemaakt, kan een voetbalwedstrijd mij niet meer zo boeien.

Elke keer als ik tegenover meneer Peters zit, begint hij met dezelfde vraag.

‘En hoe voel je je, Darren?’

'Heel goed, meneer.'

'En heb je nog last van nachtmerries?'

'Jawel, meneer.'

'Zombies?'

Ik ril bij de gedachte aan mijn laatste droom. Vannacht werd ik weer badend in het zweet wakker en wist even niet meer waar ik was.

'Dat klopt. Het ging weer over zombies.'

'Oh?'

'Deze keer zaten ze achter mijn zusje aan.'

'Je zusje Hannah?'

Ik knik.

'Mijn zusje Hannah.'

'En wat deed je toen?'

'Ik deed wat ik moest doen.'

'En dat was?'

Ik wiebel wat ongemakkelijk op mijn stoel.

'Ik pakte een geweer en schoot hun kop eraf,' zeg ik ongemakkelijk.

Meneer Peters laat een lange stilte vallen.

'Je schoot hun hoofd eraf,' zegt hij uiteindelijk.

'Dat is de enige manier om ze tegen te houden.'

'Ja, dat heb je me eerder verteld.'

'En het is nog waar ook.'

Meneer Peters neemt een slok water.

'En hoe gaat het op school?'

'Hetzelfde. De meeste kinderen laten me met rust. Eigenlijk praat niemand met me. Ze lijken me allemaal te willen ontwijken.'

'Waarom denk je dat dat zo is?'

'Ik weet het niet. Misschien zijn ze bang voor mij?'

'Waarom zou dat zijn?'

'Omdat ik knettergek ben? Je weet nooit wat iemand doet als hij alles niet meer op een rijtje heeft.'

Ik weet dat ik geïrriteerd klink, maar ik kan er niets aan doen.

‘Wat vind je ervan, dat niemand met je praat?’

Ik zucht.

‘Wel lekker denk ik. Het is zo lekker rustig. Ik kan me goed op school concentreren.’

‘Ja, je moeder vertelde me dat je goede cijfers haalt.’

‘Allemaal negens en tienens, ja.’

‘Heb je daar een verklaring voor, Darren?’

Ik kijk hem aan. Ik weet wat meneer Peters wil horen. Of beter gezegd: ik weet precies wat hij niet wil horen. Toch zeg ik het.

‘Omdat iemand wat met mijn hersenen heeft gedaan. Ze hebben allemaal gegevens in mijn brein gestopt. Net als bij een computer. Alsof ze allemaal bestanden naar mijn hoofd hebben gekopieerd.’

‘Iemand heeft je slimmer gemaakt.’

Ik zeg niets, want ik zie aan het gezicht van meneer Peters dat hij me niet gelooft. Ik vermoed dat hij hier alleen verder over wil praten zodat hij een fout in mijn verhaal kan ontdekken. Dan heeft hij bewijs dat ik alles heb verzonnen.

‘Zo zou je het kunnen zeggen, ja...’

‘Oké,’ zegt meneer Peters op vriendelijke toon. ‘Onze tijd is om. Volgende week weer? Dezelfde tijd?’

Ik sta langzaam op.

‘Ik denk het.’

‘Dan zie ik je dan.’

Ik geef mijn psychiater een hand zoals mijn moeder het me heeft geleerd en loop dan naar de deur. Maar voordat ik naar buiten ga, kan ik het toch niet laten.

‘Mag ik u wat vragen, meneer Peters?’

De man kijkt op uit zijn dossier.

‘Natuurlijk. Wat is het?’

‘Denkt u dat ik gek ben?’

‘Wat?’

‘Denkt u dat ik gek ben?’

Langzaam doet meneer Peters zijn leesbril af en glimlacht.

‘Wat denk je zelf?’

'Ik ben niet gek, maar volgens mij denkt de hele wereld dat ik het wel ben.'

'De enige werkelijkheid die er bestaat, is je eigen werkelijkheid, Darren. Jij bent de enige die je eigen waarheid kan ontdekken.'

Wow, daar heb ik wat aan.

Ik wacht tot meneer Peters nog iets meer vertelt, maar hij is weer verdiept in zijn dossier. Misschien is dat van zijn volgende patiënt of heeft hij net een folder binnengekregen met de laatste aanbiedingen van de lokale elektronicazaak.

Ik maak aanstalten om te gaan.

'Oh, wacht nog even,' zegt hij dan nog. 'Misschien is het een idee om al je belevenissen eens op te schrijven. Dan kun je er beter over nadenken en er misschien zelfs op een afstand naar kijken.'

'Ik zal het proberen,' zeg ik.

'Mooi. Beschouw het als een soort huiswerk voor volgende keer.'

'Oké.'

Voorzichtig sluit ik de deur en loop de gang in. Ik ben blij dat het bezoek weer achter de rug is, zoals elke week. Meneer Peters is een goede vent, maar of al dit praten me echt helpt, daar heb ik mijn twijfels over.

Niemand gelooft me toch.

2 Vermist

Mijn naam is Darren King, ik ben zeventien jaar en woon in Palomino City in de staat Nevada in het westen van Amerika. Palomino is een klein dorp ten zuiden van de beroemde gokstad Las Vegas, tussen Henderson en Boulder City in. Doorgaans gebeurt er niet zo veel. Het is er meestal erg stoffig want eigenlijk

wonen we midden in een woestijn. Het dorp bestaat uit lange straten met allemaal lage, vrijstaande eengezinshuizen. Dat geeft je veel privacy, want je buurman is minstens tien meter van je verwijderd. Ook heb je een grote tuin, hoewel je die vaak moet bevoeien wil je er wat in laten groeien. Meestal is het dan ook een stukje miniwoestijn.

In de zomer kan het erg warm in Palomino worden, soms wel 45 graden. Als je geen airco in je huis hebt, smelt je ook zo weg. Mijn moeder Susan, mijn zevenjarige zusje Hannah en ikzelf wonen in een vrijstaand huis aan Navajo Drive. Mijn vader herinner ik me niet zo goed meer. Die stierf net na de geboorte van Hannah, zo'n zeven jaar geleden, door een ongelukkig ongeluk in een laboratorium. Mijn vader Daniel King was een wetenschapper die voor de regering werkte in de geheime Air Force Flight Test Center in de Nevada woestijn. Misschien ken je die plek beter als Area 51, de plaats waar de regering volgens zeggen in het geheim allerlei neergestorte UFO's verbergt en aliens bestudeert. De basis is streng beveiligd en de enkele gebouwen die je bovengronds ziet, zijn nog maar de top van de ijsberg. De meeste ruimtes van Area 51 bevinden zich namelijk onder de grond. Vind je het gek dat de meest wonderlijke verhalen de ronde doen over deze geheimzinnige regeringsbasis? Volgens mijn moeder heeft mijn vader nooit iets over UFO's, buitenaardse wezens of alien technologie gezegd. En over wat hij daar precies deed, was hij ook uiterst zwijgzaam. Misschien mocht hij er wel niets over zeggen, zelfs niet tegen zijn vrouw.

Ik denk dat mijn vader best wel een hoge functie had. Hij vertrok meestal erg vroeg in de ochtend in zijn zwarte Ford Ranger om naar Boulder City Airport te rijden. Op dat vliegveld stapte hij dan in een kleine Cessna om zich naar Area 51 te laten vliegen, zo'n 200 kilometer naar het noorden. Mijn vader kwam dan ook laat thuis, meestal om een uur of negen 's avonds. Meestal kon hij ons nog net een goede nacht kussen. Op een slechte dag kwam hij dus

helemaal niet meer thuis. Toen blies hij zichzelf op in een laboratorium. Kun je dat geloven?

Na de dood van mijn vader heeft de regering goed voor ons gezorgd. We hebben geen geldproblemen en mijn moeder hoeft zelfs niet te werken door de speciale uitkering die we krijgen. Dat is natuurlijk erg fijn als je nog een dochter van zeven hebt die veel aandacht nodig heeft en een zoon die binnenkort gaat studeren. Maar mijn moeder had het natuurlijk liever anders gehad. Ik weet dat ze mijn vader nog steeds erg mist. Ze heeft al die tijd geen nieuwe vriend gehad en soms hoor ik haar in haar slaapkamer huilen. Ik voel me dan best hulpeloos.

Tot een half jaar geleden was ik een echte niemand. Ik meldde me elke ochtend keurig voor de verplichte dwangarbeid op school, ging elke vrijdag met mijn vrienden naar de bioscoop en speelde elke avond Call of Duty op de PlayStation. In de tussentijd deed ik verwoede pogingen om in de buurt te komen van de blonde Megan Harley, de mooiste meid van de school. Eén keer heb ik haar een pen geleend toen ze er één nodig had vlak voor een proefwerk, maar meer dan 'Dank je wel' heeft ze nooit tegen mij gezegd.

Nee, ik hoorde niet bij de populaire jongens op school. Gelukkig maakte ik ook geen deel uit van de groep kansloze nerds die constant gepest werd. Darren King was onzichtbaar en hield ervan om op te lossen in de grote massa. Hij haalde magere voldoende op school en raakte eigenlijk nooit in de problemen. Totdat de problemen mij vonden, maar daar kon ik niets aan doen.

Op een slechte dag verdween ik helemaal van de aardbodem. Twee maanden lang was ik vermist en in mijn afwezigheid groeide ik uit tot een nationale bekendheid. Waarschijnlijk heb je mijn verhaal wel gelezen of in een nieuwsprogramma op tv gezien. Het leek alsof ik in het niets was opgelost. Wekenlang hebben kranten over mijn onwaarschijnlijke Houdini act gespeculeerd.

Wat is er met Darren King gebeurd?

Mijn moeder vertelde me later dat mijn onmogelijke verdwijning niet van deze aarde was. Zij wist toen niet hoe dicht dat bij de waarheid lag.

Omstreeks halfzes kom ik thuis van mijn bezoek aan meneer Peters. Ik groet mijn moeder die in de keuken het avondeten voorbereidt, til mijn zusje Hannah op en geef haar een knuffel.

‘Dag Hannah-Boe,’ zeg ik.

Hannah grinnikt.

‘Darren, je bent laat. Was je naar de voetbal?’

‘Voetbaltraining? Dat niet. Ik moest weer even praten met meneer Peters.’

Ik zet haar weer op de grond.

‘Had je straf?’

Ik lach.

‘Dat zou je wel willen, hè?’

‘Nietus.’

‘Echt wel.’

‘Echt niet.’

‘Oké, ik geloof je. Nee, meneer Peters helpt me met... mijn hoofd. Hij is een psychiater.’

‘Heb je hoofdpijn?’

‘Dat niet. Het is meer dat hij me helpt omdat ik... dingen vergeten ben.’

‘Ja, dat heb ik ook wel eens. Soms weet ik niet waar ik Baloe heb gelaten en even later vind ik hem weer.’

Baloe is Hannahs knuffelbeer.

‘Baloe is ook blij dat je er weer bent.’

‘Ik ook, Hannah-Boe.’

Ik draai me om naar mijn moeder.

‘Ma, wanneer gaan we eten?’

‘Over een kwartier,’ klinkt het uit de keuken. ‘Hoe ging het met meneer Peters?’

‘Wel goed.’

'Help me eraan te herinneren dat ik mijn afspraak van overmorgen afzeg,' zegt mijn moeder. 'Ik was helemaal vergeten dat ik Hannahs juf nog zou helpen met de voorbereiding van de kookdag.'

'Gaan jullie weer taartjes bakken?', vraag ik mijn moeder.

'Leuk,' zegt Hannah, die meteen in haar handen klapt.

'Mag ik niet een keertje meedoen?'

'Jij bent te groot, Darren,' antwoordt ze.

'Dat is jammer, zeg ik plagend.

'We gaan over een kwartier eten,' zegt mijn moeder.

'Mooi, dan kan ik nog net even wat doen boven.'

Op mijn slaapkamer doe ik mijn computer aan. Ik trek mijn sweater uit en gooi hem op mijn bed. Ik zie dat ik geen mailtjes heb. Ik start het programma Word op, wat ik meestal alleen doe als ik aan mijn huiswerk begin, en open een nieuw bestand. Hoe zal ik mijn verhaal noemen? *De verdwijning? Twee maanden weg? Opgelost? Waar was ik al die tijd?*

Ik bewaar het uiteindelijk als *weggeweest.doc* en staar naar de lege pagina.

Mijn psychiater wil dat ik al mijn belevissen opschrijf. Waar was ik al die tijd toen ik twee maanden lang spoorloos was verdwenen? Ik zie er eigenlijk het nut niet van in. Mijn verhaal is té fantastisch en de kans is te groot dat ik voor gek word versleten. Want zeg nou zelf: wie zal het geloven als ik zeg dat ik tussen zombies heb geleefd en door lege straten van Las Vegas en Henderson heb gereden? Niemand toch?

Maar misschien is het ook voor mij goed om alles weg te schrijven. Hopelijk blijven dan alle nachtmerries weg die ik elke nacht weer heb.

Eens even kijken. Waar zal ik beginnen?

3 Een groot raadsel

De meeste mensen geloven me niet als ik hen vertel dat ik twee maanden in zombiewereld heb geleefd, maar ze moeten wel toegeven dat de manier waarop ik verdwenen ben op zijn minst 'opmerkelijk' genoemd kan worden.

Omdat ik me helemaal niets van mijn mysterieuze verdwijning kan herinneren, moet ik afgaan op het verhaal van mijn moeder. Zij was erbij toen het gebeurde. Mijn ma vertelde me het volgende.

Het gebeurde in het eerste weekend van maart. Mijn moeder, Hannah en ik gingen naar de zestigste verjaardag van mijn opa, Christopher King, de vader van mijn overleden vader. Opa King is een rijk man. Hij heeft ooit een bedrijf opgericht dat spionageapparatuur maakt voor de Amerikaanse regering, *Shadowplay Inc.* Nu is dat een gigantische onderneming geworden die ook wapens en legervoertuigen maakt. In Amerika alleen heeft hij zo'n dertigduizend mensen in dienst. Shadowplay produceert ook voor andere, bevriende, westerse landen, zoals Groot-Brittannië en Frankrijk. Ik heb het altijd vreemd gevonden waarom mijn vader niet voor mijn opa's bedrijf wilde werken. Ik denk dat hij dan ook veel meer zou hebben verdiend. Och, hij zal daar wel zijn redenen voor hebben gehad.

Opa King woont op een prachtige grote etage van een gigantisch hoge woontoren aan Park Avenue in New York. Zijn woonkamer kijkt uit op het beroemde Central Park, een groot bos dat zich in het midden van Manhattan bevindt. Voor zijn zestigste verjaardag gaf hij een bescheiden feest in zijn woning. Hij zond mijn moeder vliegtickets en plantte ons in het luxe Wyatt Hotel. Naast mijn vader heeft mijn opa verder geen kinderen. Mijn oma stierf al twaalf jaar geleden. Die heb ik dus nooit echt gekend. Maar de aanwezigheid van mijn moeder betekende blijkbaar veel voor opa.

Zo had hij toch nog een beetje het gevoel dat mijn vader bij hem was.

Het verjaardagsfeestje zelf was doodsaai. Er kwamen alleen maar oude mannen in driedelig kostuum en er waren helemaal geen kinderen. Hannah en ik hadden beide gelukkig onze Nintendo meegenomen en speelden de hele tijd Mario Kart. Hannah is hier trouwens erg goed in. Ook op de console verslaat ze me steeds, welke game we ook spelen.

Omdat we ver van elkaar wonen, zie ik opa niet zo vaak. Maar elke keer als we weer bij elkaar zijn, voel ik hoezeer hij ons mist. 'Steeds als ik je weer zie, begin je meer op je vader te lijken,' zegt hij bij elke ontmoeting. 'En jij, lieve Hannah, jij lijkt steeds meer op je moeder.'

Ook nu belooft opa een keer bij ons langs te komen om leuke dingen met elkaar te doen. Een grote show bezoeken in Las Vegas, met zijn vieren naar Disneyland gaan in Anaheim of Legoland bezoeken in Carlsbad bij San Diego... Dat laatste heeft hij me zelfs al beloofd toen ik nog maar zes was.

Maar opa heeft het druk, want er moet een hoge prijs voor de wereldvrede worden betaald. 'Nog even dit project afmaken en ik kan het wat rustiger aandoen,' zegt hij steeds. 'En dan boek ik als eerste een reis naar Palomino City! Dat is beloofd!'

Zondagmiddag vliegen we weer naar huis. Volgens mijn moeder klaagde ik over pijn in mijn buik en moest ik vaak naar het toilet. Tien minuten voordat het vliegtuig de daling naar Las Vegas inzette, voelde ik mijn maag weer opborrelen. Mijn moeder zag me naar het toilet strompelen en de deur op slot zetten. Ze was ongerust, dus ze hield me goed in de gaten. Toen ik na vijf minuten nog niet klaar was, raakte ze in paniek. Nadat ik geen antwoord had gegeven op haar geroep, beval ze de stewardess de wc te openen. Ze viel bijna flauw toen de deur eindelijk open zwaaide. De wc was leeg.

Hoe heb ik kunnen verdwijnen?

Die vraag heeft heel wat instanties beziggehouden, maar als je mijn hele verhaal hebt gelezen straks, wordt het wel duidelijk. Dat hoop ik tenminste.

Na de landing werd het vliegtuig helemaal overhoop gehaald. De marechaussee kwam erbij en zelfs de schoonmakers hielpen mee met zoeken. Ook de politie begon een groot onderzoek. Dat leverde helemaal niets op. Het leek erop alsof ik in de lucht was opgelost.

Twee maanden lang was ik vermist. Spoorloos. Mijn gezicht heeft zelfs op de melkpakken gestaan. Dat wordt wel vaker gedaan in Amerika om vermiste personen terug te vinden. 'Gezocht,' stond er op de melkpakken. 'Darren King, 17 jaar. Omgeving Las Vegas.' Mijn moeder werd bijna gek en mijn zusje Hannah was ontroostbaar.

Hoe heb ik zo uit een vliegtuig in de lucht kunnen verdwijnen? En waar zou ik zijn?

In de eerste week van mei, twee maanden later, werd ik dan gevonden, verdwaasd rondlopend in de Nevada woestijn. Ik had het geluk dat een truckchauffeur zijn vrachtauto aan de kant moest zetten voor een klapband, anders liep ik daar waarschijnlijk nog steeds of was ik door uitdroging om het leven gekomen. De chauffeur zag me vooruit strompelen en heeft meteen de politie gebeld.

Ik was weer thuisgekomen.

'Darren, kom je eten?', klinkt de stem van mijn moeder beneden.

'Ik kom eraan!', schreeuw ik terug.

Ik loop naar beneden en snuif de eetlucht op. Mijn moeder heeft biefstuk gebakken met gebakken aardappelen en broccoli. Lekker. Biefstuk in pepersaus is altijd één van mijn lievelingsgerechten geweest, maar als ik wil aanvallen zie ik hoe er een klein beetje bloed uit mijn stuk vlees sijpelt.

Ik schrik.

‘Wat is er, Darren?’, vraagt mijn moeder. ‘Hij is medium gebakken, zoals jij het altijd wilt.’

Hoewel er opeens beelden voorbij flitsen van horden zombies die zich tegoed doen aan lekker mals mensenvlees, slaag ik er toch in om een glimlach te laten zien.

‘Ja, lekker mam. Ik dacht alleen dat ik een beestje zag lopen op mijn bord. Vals alarm.’

Mijn moeder glimlacht opgelucht.

Snel werk ik mijn eten naar binnen en vlucht naar boven. Ik moet aan mijn huiswerk, roep ik als reden, maar ik ben natuurlijk heel wat anders van plan. Huiswerk kan wachten.

Ik verschuif mijn muis en het beeldscherm van mijn computer flikkert aan. Weer dat lege scherm van dat Word-document.

‘Oké,’ zeg ik tegen niemand in het bijzonder. ‘Dus jij wilt weten wat er precies in die twee maanden met me is gebeurd? Prima. Maar ik hoop je een stevige maag hebt. Want sommige passages zullen niet al te fris zijn. Welkom in mijn wereld. Welkom in zombieland.’

Aarzelend begin ik de eerste woorden te tikken.

4 Ontwaken in zombiewereld

Mijn verhaal begint als ik wakker word in een rode kamer. Of nee, de kamer is niet rood, maar het licht aan het plafond maakt het rood.

‘Het is noodverlichting,’ schiet het door mijn hoofd.

Verdwaasd kijk ik rond.

Waar ben ik?

Het laatste dat ik me herinner is dat ik in het vliegtuig naar huis zat. Ik ging naar de wc om over te geven en daarna... niets. Eén grote zwarte vlek.

Hoe ben ik hier terechtgekomen? En wat is dit voor plek?

Ik ga rechtop zitten en kijk om me heen. Ik blijf in een tweepersoonsbed te liggen in een grijze kamer van ongeveer drie bij vijf meter. Rechts van mij is een ijzeren deur met een cijferpaneel ernaast. Tegenover mij is een opening die toegang geeft tot een keuken of zo.

'Ma? Hannah?'

Niemand roept terug. Ik hoor alleen het zachte gezoem van de rode lamp boven mij. Jemig, waar ben ik in beland?

Ik stap uit bed en voel dan pas dat al mijn spieren protesteren. Het lijkt wel alsof ik een marathon heb gerend. Ik negeer mijn pijn en sta op. Even draait de kamer om me heen maar al snel trekt het misselijke gevoel weg.

Ik ken deze plek. Het is een atoombunker. Het is onze atoombunker en ligt onder ons huis in Palomino City. Ik ben dus gewoon thuis.

Ongeveer dertig jaar geleden waren veel Amerikanen bang voor een atoomoorlog tussen Amerika en de Sovjet-Unie. Dus de mensen die het geld ervoor hadden, bouwden in of onder hun huis een bunker waar ze naartoe konden vluchten als de atoombom viel. Daar konden ze dan blijven totdat het weer veilig was. Mijn vader vond zo'n atoombunker altijd onzin, want je moest eigenlijk jaren binnenblijven totdat de radioactiviteit was weggewaaid en het buiten weer echt veilig was. Maar alle medewerkers van Area 51 kregen standaard zo'n atoombunker van de regering en mijn vader was geen uitzondering. Daarom hadden wij er ook een.

Was de atoombom dan gevallen?

Ik sta op en loop naar de deur. Ik druk op de blauwe knop en opeens floept het normale licht weer aan.

'Dat is al beter,' zeg ik hardop.

Ik kijk naar het cijferpaneel. Welke code moet ik intoetsen om de deur weer open te krijgen? En is het wel slim om naar buiten te gaan? Ik ben niet voor niets naar de bunker gestuurd door iemand.

Opeens word ik ongerust. Waar zijn mijn moeder en Hannah? Zijn ze veilig?

Mijn maag knort. Ik wankel naar de kleine keuken in de hoop daar iets eetbaars te vinden. In het eerste kastje vind ik al meteen wat ik zoek: luchtdicht verpakte maaltijdpakketten, echt schuilkeldervoedsel. Ik kies aardappelen met spinazie en een gehaktbal en doe de doos in de magnetron, die achter een andere kastdeur verscholen gaat. Ik heb echt honger. In de koelkast liggen allemaal flesjes water. Helaas zit er geen Cola of Mountain Dew bij. Jammer, maar water lest de dorst ook goed. Na de ping van de magnetron pak ik mijn maaltijd en ga ik op het bed zitten. Eerst eten en drinken en dan zien we wel verder.

Terwijl ik eet, kijk ik de kamer door. Hoe zou je het hier een jaar kunnen volhouden? Of zelfs maar een week? In de hoek is een kast: die moet ik zo maar verkennen. Er staat een televisie op een tafel voor het bed. Hij ziet er oud uit. Het is geen moderne tv zoals we die nu hebben. Zou die het nog doen?

Ik buig me voorover en druk op de aan-knop, maar na enkele seconden krijg ik alleen ruis te zien. Jammer. Ik buig me weer naar de televisie om hem op een ander kanaal te zetten en zie dan pas de videocamera op de grond. Dat is vreemd. Ik pak de camera op en zie dat er een briefje aan hangt.

'Voor Darren.'

Ik herken het handschrift. Het is van mijn moeder! Met een bonzend hart vouw ik het papiertje open en lees:

Lieve Darren,

*Als je dit leest, betekent het dat je het hebt overleefd. Ik ben zo blij!
Sluit deze camera aan op de televisie en druk dan op Play.
Dan zal alles je duidelijk worden.*

*Liefs,
Mama*

Wat moet ik overleefd hebben?, vraag ik me af. En waarom kon ze me niet persoonlijk vertellen wat er allemaal is gebeurd? Er is maar één manier om daar achter te komen. Ik pak het snoetje van de televisie en plug hem in de camera. Dan druk ik op Play. Er gebeurt niets.

Stom, denk ik. De accu is natuurlijk leeg. Snel sluit ik de camera aan op het elektriciteitsnetwerk en gelukkig gaan dan alle lampen van het apparaat aan. Ik druk op Play en wacht af. Op het scherm van de tv verschijnt mijn moeder. Het beeld is wazig en instabiel, maar ik kan wel zien dat ze me verwilderd en betraand aankijkt. Wat is er allemaal gebeurd?

5 Een boodschap van de overlevenden

‘Darren,’ zegt mijn moeder. ‘Als je dit ziet, betekent het dat je het virus hebt overleefd. En dat zou echt fantastisch zijn, want de meeste mensen is dat niet gelukt.’

Mijn moeder kijkt recht in de camera. Zou het Hannah zijn die dit allemaal opneemt? Ik draai wat aan de knoppen van de televisie

om het beeld wat beter te krijgen. Helaas blijft de kwaliteit slecht, alsof het op een oud videobandje is opgenomen, zoals de meeste filmpjes uit America's Funniest Home Videos.

'De wereld is helemaal gek geworden, Darren. Soms denk ik dat het gewoon een nachtmerrie is en ik alleen maar wakker hoef te worden...'

De camera trilt en er komt een soldaat in beeld. Die tikt mijn moeder paniekerig op de schouder.

'Mevrouw King, u heeft nog vijf minuten. We moeten zo echt gaan. U heeft alles voor uw zoon gedaan.'

'Nog heel even,' zegt mijn moeder dringend. Dan draait ze weer naar mij.

'Ongeveer een maand geleden ontsnapte er een mysterieus virus uit een militaire basis in Colorado. De wind blies het richting Nevada en Californië dus dat waren de gebieden met de eerste slachtoffers. Mensen vielen bewusteloos neer en waren gewoon niet wakker te krijgen. Het gebeurde zo snel. Las Vegas, Henderson, Boulder City, Palomino... alle plaatsen veranderden in spooksteden waar niemand leek te wonen. Iedereen zat thuis om hun zieken te verzorgen of was zelf door het virus geveld. De ziekenhuizen konden het niet meer aan...'

Mijn moeder draait zich om en kijkt naar een andere soldaat die in onze woonkamer rondloopt.

'Na een week was de situatie weer helemaal anders. De eerste slapers schoten opeens wakker. Enkelen waren gewoon moe en konden zich weinig herinneren van het virus, maar de meeste mensen waren totaal anders. Ze waren veranderd in... zombies!'

Ik verslik me in mijn drinken. Wat zei mijn moeder?

'Ja, Darren. Ik meen het serieus. De meeste zieken werden wakker als zombies! Ze vielen meteen hun verzorgers aan en beten hen overal waar ze konden. Als je gebeten werd, ging je dood. Maar... je bleef niet dood! Enkele minuten later stond je op en was je

veranderd in een levende dode, op zoek naar mensenvlees. Mensenvlees, Darren! Kun jij je dat voorstellen?’

‘U heeft nog één minuut,’ zegt de soldaat achter mijn moeder.

‘Sorry, Darren, maar ik moet nu echt gaan. Ook jij kwam in aanraking met het virus. Jouw opa wist dat het ging gebeuren en heeft zo snel mogelijk een medicijn naar ons toegestuurd. Hannah en ik zijn veilig, maar voor jou kwam het vaccin te laat. Het leger is ons te hulp geschoten en die heeft orders gekregen om alle zieken meteen neer te schieten. De kans is namelijk erg klein dat zij het virus overleven en niet in een zombie veranderen. Maar voor jou hebben we iets anders bedacht. We stopten jou in onze atoombunker om je nog een kans op leven te geven.’

Mijn moeder kan nu bijna niet uit haar woorden komen omdat ze bijna in huilen uitbarst.

‘A-a-als je in een z-zombie verandert, ben je opgesloten en kun je toch geen kant op. Heb je het virus verslagen, dan ben je mijn kleine Darren gebleven. Dan ben je nog mens en is er nog hoop.’

Mijn moeder veegt een traan weg.

‘In de kast is een envelop met instructies voor je. Hannah en ik worden meegenomen naar de bunkers van de Air Force Flight Test Center. Dat is de plek waar je vader heeft gewerkt. Daar zijn we veilig. Ik hoop je daar ook te zien. Lees de instructies in de envelop. Daar staat ook de code in om de deur te openen. Tot ziens, lieve schat. Wees voorzichtig. In Palomino City en alle steden in de buurt krioelt het van de zombies. En Darren? Vergeet niet dat ik van je houd.’

Het beeld wordt zwart en ik ben helemaal in de war. Zombies? Die bestaan toch helemaal niet? De zombies in horrorfilms vond ik alleen maar lachwekkend. En op de PlayStation had ik er nooit problemen mee gehad om ze in Resident Evil, Flesh Eaters en Half-Life neer te knallen. Maar dat waren games. Dit is de werkelijkheid.

Waarom herinner ik me niets van het virus? Zal de ziekte ook mijn geheugen hebben aangetast of zo? En hoe lang ben ik dan buiten westen geweest?

Ik loop naar de kast in de hoek en open hem. Ik vind er wat kleren, een zaklantaarn, rugzak en nog wat andere dingen. De envelop ligt op de middelste plank. Ik pak hem op en open hem. De brief zelf is kort. Ik herken het handschrift ook niet. Stiekem hoop ik dat er staat dat het allemaal een grap was, dat ik ben opgenomen voor een nieuw televisieprogramma zoals Candid Camera of Banana Split. Maar helaas staat er iets heel anders.

Beste Darren,

Ik ben professor Martin Levine van Shadowplay Inc. Ik heb vroeger nog met je vader gewerkt. Je opa heeft me gevraagd snel nog wat dingen voor je te regelen voor als je wakker wordt en geen zombie bent geworden. Ik heb weinig tijd, dus ik zal je snel het belangrijkste vertellen. Als je wil blijven leven moet je naar ons toekomen in de Air Force Flight Test Center. Ik geloof dat je moeder je dat al heeft verteld. De weg daar naar toe is lang, dus je kunt wel wat hulp gebruiken.

Er zijn heel veel zombies buiten, maar ze bewegen zich niet snel. Een snelle jongen als jij kan er makkelijk voorbij. Maar je hebt wel een wapen nodig om veilig bij ons te komen, want zodra je tegenover een zombiemenigte staat, dan zit je in grote problemen. Ga dus naar 712, Sunburst Hollow Street in Henderson. Dat is ongeveer 14 kilometer bij je vandaan. In Henderson woont een collega van mij, Rex Bolton. Ga naar zijn huis en neem de deur vanaf de tuinkant om binnen te komen. De sleutel ligt onder de derde plantepot. Loop naar de grote slaapkamer op de eerste etage. In een schoendoos onder in de grote klerenkast vind je een pistool. Hij is klein en lijkt op een klein damespistool, maar geloof me: hij is dodelijker dan je denkt. In werkelijkheid is het namelijk de experimentele XT4 Blaster

van ons bedrijf. Er zit maar één magazijn in, maar die is ook meteen goed voor 5.000 schoten. En hij vuurt geen kogels af, maar minibommen. De zombie die zo'n jongen in zijn kop krijgt, is lang niet jarig.

Wees voorzichtig Darren. Ik hoop je snel te zien.

Professor Martin Levine

P.S.

En dan vergeet ik bijna het belangrijkste. De code van de deur is 15 - 05 - JM - 29 - 09 - BB

Ik lees de brief nog een keer door om er zeker van te zijn dat ik alles goed heb begrepen. Ik moet naar de oude werkplaats van mijn vader gaan, de Air Force Flight Test Center. Dat is zo'n 200 kilometer bij mij vandaan - en zwaar geheim, dus zo gemakkelijk zal het niet te vinden zijn. Maar eerst moet ik naar Henderson om daar een pistool op te halen waarmee ik me kan verdedigen. Wie heeft deze waanzin bedacht?

Onthutst kijk ik de kamer rond. Boven in de hoek merk ik een camera op, maar ik denk niet dat die nog werkt. Die zal er wel indertijd voor de veiligheid zijn gemonteerd. Het lijkt erop dat ik niet veel keus heb. Hier nog langer in de bunker blijven, lijkt me niets. Ik wil naar mijn moeder en Hannah.

Mijn besluit is genomen: ik ga ervoor. In mijn hoofd ben ik al bezig met de voorbereidingen. Er staat me een gevaarlijke tocht te wachten.

6 Een wereld vol zombies

Het liefste wil ik meteen vertrekken. Maar eenmaal weg, kan ik niet snel meer terugkomen. Ik moet alles dus goed voorbereiden. Ik pak de rugzak uit de kast en doe er wat flesjes water in. Verder wat verpakt brood, de zaklantaarn, een extra broek, drie te grote boxershorts, sokken, een T-shirt, sweater en verrekijker. Ik zoek wanhopig naar de plattegrond van Las Vegas en Henderson, maar die is niet te vinden. Die moet ik boven maar zoeken. Voor de zekerheid doe ik ook een rol toiletpapier in de rugtas. Je weet maar nooit. In films zie je nooit dat mensen ook nog naar het toilet moeten gaan als de wereld ten onder is gegaan, maar in het echte leven is dat toch anders. Als laatste doe ik enkele grote batterijen in mijn rugzak. Die zijn voor de zaklantaarn. Jammer dat mijn moeder mijn smartphone niet heeft kunnen vinden, maar misschien vind ik die nog.

Het plan is om eerst snel naar boven te gaan om te kijken hoe we ervoor staan. Ik weet ook niet hoe lang ik heb geslapen. Misschien is het al december en sneeuwt het buiten wel. Dan moet ik toch echt dikkere kleding meenemen. Ook wil ik zo snel mogelijk een wapen bij me hebben. Op mijn slaapkamer heb ik een honkbalknuppel en er zijn messen in de keuken. Die wil ik ook zo snel mogelijk pakken.

Trillend loop ik naar de deur.

Mijn hart bonst in mijn keel als ik de cijfercombinatie intoets:

15 - 05 - JM - 29 - 09 - BB

Er gebeurt niets.

Mijn hart staat even stil. Waar kan het aan liggen?

Ik typ de code nog een keer in.

Weer niets.

'Stom!', denk ik. 'Ik moet natuurlijk met ENTER bevestigen.

Ik toets de code voor de derde keer in en sluit af met ENTER. Tot mijn opluchting hoor ik een klik. Het slot gaat open en ik kan de deur opentrekken.

'Daar gaan we dan,' zeg ik tegen mezelf.

Het is een zware deur en ik moet flink kracht zetten. Als hij een halve meter open staat, luister ik goed. Het is doodstil. Voorzichtig stap ik in onze kelder. Die ziet er nog net zo uit als ik het me herinner. Er staat een werkbank in de hoek en tegen de muur zijn wat houten kisten opgestapeld. Mijn moeder heeft het blijkbaar nog opgeruimd. Uit het raampje helemaal bovenin komt licht. Het is dat én blijkbaar mooi weer. Dat scheelt weer.

Ik pak een groot stuk hout en leg die in de deuropening van de atoombunker. Nu kan de deur niet dichtvallen. Als het echt te gevaarlijk blijkt te zijn, kan ik nog snel terugvluchten. Ik doe een paar stappen richting de houten trap naar boven. Nog steeds is het doodstil. Voorzichtig stap ik op de treden naar boven en opeens krijg ik een ontstellende gedachte. Stel dat de deur naar de gang op slot is? Dan kan ik hier nooit meer uitkomen!

Ik leg mijn hand op de deurkruk en trek hem voorzichtig naar beneden. Gelukkig, hij geeft mee. Langzaam trek ik de deur open, in de tussentijd goed luisterend of er iemand mij aan de andere kant misschien staat op te wachten.

De gang is leeg.

Ik knipper een paar keer met mijn ogen want na zo'n lange duisternis is het licht best fel. Op alles voorbereid kijk ik om het hoekje. Er is niemand. Ik hoor ook helemaal niets. Ik wacht nog een minuut en besluit dan dat het onzin is om te blijven wachten. Ik doe de deur helemaal open en sluipt de gang in.

Ik probeer de voordeur: die is op slot gedraaid. Aangezien de deur naar de tuin ook dicht is, heeft er blijkbaar niemand ons huis kunnen betreden. Ik begin me iets te ontspannen. In de

woonkamer kan ik nog net in de straat kijken: die lijkt uitgestorven. Voorlopig ben ik veilig... als ik binnen blijf.

Ik neem de trap naar boven, naar de slaapkamers op de eerste etage. Eerst ga ik mijn eigen kamer in. Die ziet er ook vertrouwd uit. Waarschijnlijk heeft mijn moeder ook deze ruimte opgeruimd voordat ze wegging. Zo zijn moeders eenmaal. Ik kijk mijn kamer rond. Waar is mijn honkbalknuppel? Ik open de kast en vind daar alleen maar wat kleren. Dat is handig voor straks. Die boxershorts die ik in mijn rugtas had gedaan, waren waarschijnlijk eens voor mijn vader bedoeld. Voordat ik wegga, zal ik mijn eigen kleding uitzoeken. Maar die honkbalknuppel... wanneer had ik hem voor het laatst gebruikt? Natuurlijk, waarschijnlijk heb ik hem onder mijn bed gelegd. Ik ga door mijn knieën en zie hem inderdaad liggen, helemaal tegen de muur aan.

'Verdorie,' zeg ik hardop. Nu moet ik helemaal onder het bed om hem te pakken.

Ik ga op mijn buik liggen en schuif mezelf langzaam naar de knuppel toe. Maar op het moment dat ik hem pak, hoor ik een bons. Het lijkt op een bal die tegen de deur aanrolt. Verschrikt kijk ik achterom en zie tot mijn afgrijzen legerschoenen in de deuropening van mijn slaapkamer. Ik ben helemaal verlamd van angst en mijn hart lijkt stil te staan. Langzaam schuifelen de schoenen mijn richting op. Ik hoor zwaar gehijg en gekreun uit de mond van mijn bezoeker komen.

'Uuuuuuuuuuuuuuuuh.'

Dit is foute boel.

Er loopt een zombie door mijn slaapkamer!

7 De beker van Ares

Heeft hij mij gezien? Als hij nou mijn been pakt, ben ik kansloos. En als hij een beet uit mijn kuit neemt, ben ik helemaal verloren. Dan verander ik waarschijnlijk ook in een zombie en ben ik gedoemd om de rest van mijn leven rond te zwerven. Yugh.

Ik sluit mijn ogen en hoor de zombie schuifelen.

'Uuuuuuuuuuuuh...'

Nu staat hij weer even stil. Heeft hij mij onder het bed gezien? Of... Ik slaak een zucht van verlichting, want ik hoor de schoenen naar buiten schuifelen. Hij is uit mijn kamer. Waar heeft hij al die tijd gezeten? Toen ik langs Hannahs kamer liep, zag ik niemand. Maar wacht eens: ik heb mijn moeders kamer niet gecontroleerd. Daar moet hij zich al die tijd hebben verschanst!

Ik wacht een halve minuut en duw mezelf dan onder het bed uit. De honkbalknuppel houd ik stevig in de hand. Wat nu? Eén ding is zeker: ik moet die zombie uitschakelen. Opsluiten in de wc of in de badkamer. Of nog beter: doden. Maar ik heb nog nooit iemand in mijn leven gedood. Ik heb zelfs op school nog nooit met iemand gevochten!

Hoe doen ze dat altijd in films? Dan schieten ze de zombies in hun hoofd en dan vallen ze dood neer. Helaas heb ik geen pistool, dus moet ik iets anders bedenken. Een keiharde knal op zijn hoofd dan maar?

Mijn hersenen werken op topsnelheid. Wat zijn mijn keuzes? In de gang kan ik hem niet met de knuppel raken, want daar kan ik de zwaai niet maken. Het moet in de slaapkamer gebeuren.

Ik voel mijn hart bonzen.

Is dit wel een goed idee? Misschien kan ik stiekem uit het huis glippen, zodat ik niet met hem hoeft te vechten? Want hoe kan een zeventienjarige ooit een goed opgeleide soldaat verslaan, ook al is die in een zombie veranderd?

‘Niet te lang nadenken, Darren,’ zegt een stem in mijn hoofd. ‘Je hebt geen keuze!’

Ja, nu is het tijd om in actie te komen: het is nu of nooit. Eerst moet ik de zombie naar mijn kamer lokken. En dan...

Ik kijk om me heen en zie de radio staan. Ik klik op de aan-knop om geluid te maken. Niets. Alleen ruis. De radiozenders zijn natuurlijk allemaal verdwenen. Ik draai aan de knop om een noodzender te vinden, zo één die ons vertelt wat we moeten doen bij een ramp, of in dit geval: een zombieplaag. Na een paar seconden kom ik erachter dat het vergeefse moeite is. Alle stations zijn blijkbaar -

- Uit mijn ooghoek zie ik de soldaat opduiken. Ik wil met mijn honkbalknuppel zwaaien, maar het is te laat. Hij duwt me op de grond en de knuppel rolt over de vloer buiten mijn bereik. Verdomd!

Ik kijk het wezen aan en tot mijn verrassing herken ik hem. Het is de soldaat die in het filmpje bij mijn moeder was. Waarschijnlijk heeft het leger in ons huis iemand achter gelaten die mij moest helpen terug te keren naar de veilige zone, als ik tenminste als normaal mens uit de bunker was gekomen. Jammer alleen dat deze soldaat ook in een zombie veranderde.

Mijn pech.

Ik probeer zo snel mogelijk op te staan, maar de zombiesoldaat werpt zich op mij. Zijn mond is wijd open gesperd. Ik probeer zijn hoofd omhoog te houden zodat hij me niet bijt. Als hij dat doet, is het voor mij afgelopen. De zombie ziet er nog redelijk als mens uit. Zijn ogen zijn bloeddoorlopen en zijn gezicht spierwit. Wat ik ook doe, hij staart me wezenloos aan, alsof hij dwars door me heen kijkt.

‘Uuuuuuuuuuh!’

De zombiesoldaat is erg sterk. Ik denk niet dat ik zijn hoofd nog langer in de lucht kan houden. Ik geef hem een stomp en even is de griezel uit het veld geslagen. Met mijn andere hand zoek ik naar

iets om hem te slaan. Mijn rechterhand graait over de grond en ik voel iets. Het is zwaar én scherp. Ik pak het stevig vast. Het is de atletiekbeker die ik twee jaar geleden heb gewonnen.

Nu snap ik dat jij heel graag wilt weten hoe ik die zombie uitschakelde, maar om dat volledig te begrijpen, moet ik even teruggaan in de tijd. Naar de atletiekwedstrijden van mijn school, Warmsprings High in Henderson, om precies te zijn. Ik zat in de finale van de 100 meter sprint en startte als favoriet. Het hele jaar was ik al de snelste op die afstand en alleen Donny Brown kon me een beetje bijbenen. Donny Brown is een echte pestkop. Hij zoekt zwakke en kleine kinderen op en dreigt die na schooltijd in elkaar te rammen als die hun schoolgeld niet aan hem geven. Elke school heeft er wel een paar. Nu ben ik best wel groot voor mijn leeftijd en zie ik er – met kleren aan dan – best stevig uit. Daarom had Donny me tot die tijd met rust gelaten. Maar ik ben niet zo sterk als Donny. Toen hij vlak voor de wedstrijd ook in mijn oor fluisterde dat ‘ik voor de rest van het jaar zijn boksbal zou zijn als ik de wedstrijd zou winnen’, ja, toen raakte ik van slag. Ik startte slecht, merkte aan mezelf dat ik niet voluit ging en op de helft van de race wist ik dat ik Donny niet meer kon inhalen. Ik eindigde als derde. Ik kon wel janken toen Donny me na afloop op een knipoog trakteerde.

‘Wat gebeurde er met je?’, vroeg mijn moeder na afloop, maar ik wilde er niet over praten. Hannah gaf me een knuffel en zei dat zij en Baloe erg trots op me waren. Ik glimlachte alleen maar. Donny kreeg een grote schaal en ik kreeg een atletiekbeker met een standbeeldje van Ares erop, de Griekse god van de oorlog. Ares was daarop afgebeeld met schild én speer.

Voor zover ik wist had ik het standbeeldje van Ares ergens in de kast gesodemiererd. Het herinnerde mij aan de dag dat ik kon schitteren maar het niet deed. En nu lag hij hier op de grond als een geschenk van de Griekse goden zelf. Wat een geluk...

De zombie raakt opgewonden, want hij ruikt bloed. Hij begint sneller te ademen.

'Uuuuh! Uuuuh! Uuuuh!', hijgt hij.

Ik pak de beker van Ares goed vast en draai hem de juiste kant op. De zombie heeft zijn mond open gedaan. Een pepermuntje had hij wel kunnen gebruiken, want hij stinkt naar verrotte eieren. Ik verzamel al mijn kracht en zwaai de beker van Ares naar het hoofd van de zombiesoldaat.

'Aaaaah!', schreeuw ik.

De speer van de Griekse god boort zich in het voorhoofd van de zombie en het bloed spuit eruit. Ik voel zijn spieren verslappen. De soldaat is dood.

Snel duw ik het lichaam van me af en ren naar de deur. Daar draai ik me om en kijk naar het levenloze lichaam. *Ik heb iemand gedood*, schiet het door mijn hoofd. Gedood! Langzaam wellen de tranen in mijn ogen. Dit is te veel voor mij. Hoe kan ik in mijn eentje al die zombies aan? Hoe kom ik ooit veilig bij mijn moeder en Hannah?

Ik snik een tijd door en verman me dan. Ik moet niet opgeven. Ik leef nog en zolang er leven is, is er hoop. Ik pak een deken en leg die over het lichaam van de soldaat. Dan haal ik wat schone kleren uit mijn kast, kleren die me wel passen. Ik leg ze op mijn bed, wat ik wel vaker doe als ik mijn tas inpak als ik bij een vriend ga logeren. Mijn Nintendo leg ik ernaast. Hoewel, mijn Nintendo... Technisch gezien is hij van Hannah, maar die vindt het vast niet erg als ik hem van haar leen. Op de memorycard die ik in het apparaat heb zitten, staan tientallen games. Die kan ik straks goed gebruiken om weer rustig te worden. Snel scan ik mijn kamer, maar mijn smartphone zie ik nergens. Jammer.

Ik stap over het lichaam van de soldaat en kijk de straat in. Nu zie ik drie ondoden rondlopen. Ze schuifelen voorbij zonder doel, alsof ze vergeten zijn wat ze eigenlijk op straat doen. Ook zie ik dat de zon laag aan de hemel staat.

Nee, vandaag zal ik niet vertrekken.

Ik pak mijn kleren, Nintendo en knuppel en loop naar beneden. In de keuken open ik een la en haal daar een groot scherp mes uit. Die gaat ook mee. In de kast vind ik chips en een zakje cashew nootjes. Na mijn gevecht met meneer zombie mag ik mezelf best wel verwennen. In de ijskast – die niet aanstaat – vind ik nog een fles Pepsi Max. Hij is niet koud maar daar heb ik geen probleem mee. In de woonkamer probeer ik onze vaste telefoonlijn, maar eigenlijk weet ik dat het geen nut heeft. Ons huis heeft geen stroom dus de telefoon doet het ook niet. Sempel.

Ik doe al mijn spullen in een boodschappentas en loop terug de kelder in. Ik open de deur naar de atoombunker en sluit hem goed af. Hier ben ik echt veilig.

Vanavond nog even goed slapen en dan gaan we morgen op weg. Ik kan niet wachten tot ik weer bij Hannah en mijn moeder ben.

8 Eindelijk weer buiten

Terug in de bunker probeer ik eerst wat games te spelen op mijn Nintendo. Ik kan me alleen niet concentreren. Steeds moet ik denken aan de dode soldaat in mijn slaapkamer. Ik doe een potje Smackdown vs. Raw en probeer een Zelda. Bij Mario Kart moet ik teveel aan mijn zusje denken dus doe ik het apparaatje uit. Zeventienjarigen zijn eigenlijk ook te groot om met een Nintendo te spelen, maar ik heb dit apparaatje meegenomen omdat er veel games op zitten, zelfs een schaak- en een pokerspel.

's Nachts slaap ik slecht. Ik droom van mijn moeder en Hannah en even denk ik dat zombiewereld slechts deel uit maakte van een lange maar realistische nachtmerrie. Des te rottiger is het als ik 's

ochtends wakker word. De klok geeft 07:12 aan en nu pas zie ik de datum onder de cijfers: het is 11 juni. We gingen begin mei naar opa in New York. Ben ik dus een maand buiten westen geweest door dat virus? Ongelooflijk.

Ik neem snel een douche en maak een tosti voor mezelf. Vreemd: hier in de atoombunker heb ik wel stroom. Hij zal wel een apart aggregaat hebben of zo. Het water frist me erg op en ik voel me sterk genoeg om aan de gevaarlijke reis te beginnen. Vandaag gaan we naar 712, Sunburst Hollow Street in Henderson om een ... pistool op te halen? Ja, dat waren de instructies. Met dit experimentele wapen zou ik mezelf ook veel zekerder voelen.

Ik kleed mezelf aan en kijk naar de rugzak die ik heb ingepakt. Hier moet ik het wel een paar dagen mee kunnen redden. Alles zit erin, behalve... de plattegrond. Stom, helemaal vergeten te kijken. Ergens moet in een kast een plattegrond van Palomino City, Henderson, Las Vegas en Nevada zijn – en die heb ik zeker nodig. Je weet nooit of je in zombiewereld verdwaalt. Aan de andere kant: misschien zie ik vanavond mijn moeder al. Ik denk dat ik beter het zekere voor het onzekere kan nemen. Jammer dat ik mijn ma niet kan bellen of zo.

Ik kom boven en kijk naar buiten. Het is wederom prachtig weer. Ik hoef geen dikke jas aan, dus dat scheelt weer ruimte in mijn rugzak. In de woonkamer zie ik op het bankstel iets liggen. Dat is vreemd: het blijkt de plattegrond te zijn die ik zoek.

‘Zeker gisteren over het hoofd gezien,’ denk ik. ‘Of misschien had mijn moeder die er al speciaal voor mij uitgehaald. Wie zal het zeggen?’

Natuurlijk was het wel erg toevallig dat de plattegrond daar zomaar voor me lag, maar op dat moment was ik dankbaar voor elke meevaller. Argwanend was ik niet. Achteraf had dat de eerste aanwijzing moeten zijn dat er iets niet klopte in deze zombiesituatie.

Goed, dan het plan.

Ik kijk op de kaart en vind de straat in Henderson. Veertien kilometer... dat moet te doen zijn met mijn BMX fiets. Dan ben ik ook lekker wendbaar en kan ik goed versnellen mochten er zombies in de buurt zijn. Ik ben er voorbij voordat ze het weten. En wat dan? Doorfietsen tot aan Area 51? Een huis opzoeken en dan in de badkamer overnachten? Dat lijkt mij meestal de enige ruimte die je goed kunt afsluiten. Had ik maar iets snellers zoals... een auto?

Mijn moeder heeft een rode Ford Explorer. Zou ze die hebben meegenomen of is ze meegereden in een legervoertuig? Opgewonden ren ik de garage in.

Verrek, de auto staat daar nog gewoon.

Fantastisch!

Nu de sleutels nog. Die liggen meestal in de bovenste la in de keuken. Ik loop terug en rommel in de la. Batterijen... die heb ik al. Knijpers, een schaar, post-its... Ja daar, de sleutels. Ik heb ze!

Hoewel ik al zeventien ben en officieel mag rijden, heb ik nog geen tijd gehad om mijn rijbewijs te halen. Ik heb dus nog nooit een auto bestuurd, maar heb vaak genoeg naar mijn moeder gekeken om te weten hoe het moet. In Amerika hebben alle auto's automatische schakeling. Het enige dat je hoeft te doen, is de pook op Drive zetten en gas geven. Simpel. En welke politieagent zal me aanhouden omdat ik geen papiertje heb?

Ik lach in mezelf. Vanavond zal ik Hannah en mijn moeder weer zien. Dat kan niet fout gaan.

Even later zit ik in de Ford Explorer. Ik stel mijn stoel en spiegels goed af, zoals ik mijn moeder vaak heb zien doen.

'Nu gaat het echt gebeuren,' zeg ik hardop.

Rugzak?

Heb ik!

Drinken en eten mee?

Heb ik!